

Bertrice Small

Vášnivě
radosti

B
Faronetka

Vášnivé radosti

Přeložila: **EVA BROŽOVÁ**

Bertrice Small: Vášnivé radosti

Vydání první

Copyright © Bertrice Small, 2010

Published by arrangement with **NAL Signet**, a member of Penguin Group (USA) Inc.

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz

v roce 2011 jako svou 1624. publikaci

Přeloženo z anglického originálu *Passionate Pleasures*

vydaného nakladatelstvím New American Library,

a division of Penguin Group (USA) Inc. v roce 2010

Český překlad © 2011 Eva Brožová

Přebal a vazba © 2011 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2011 Martina Kysucká

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována

či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo **BARONET**[®] jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-409-7

BARONET

Praha 2011

Bertrice Small

Vášnivé radosti

*Pro mou dlouholetou a milovanou přítelkyni
Barbaru Bretonovou.*

Tuhle knížku jsem napsala pro Tebe. Díky!

A decorative horizontal frame with a double-line border and ornate, curved corners. The word "PROLOG" is centered within this frame.

PROLOG

Jeho celé jméno znělo Lucifer Nicholas, ale to věděl jen málokdo. Pro všechny byl prostě pan Nicholas, ředitel mocné soukromé společnosti Channel Corporation. Byl okouzující, hovořil tichým hlasem s lehkým britským přízvukem, měl prošedivělé vlasy a oči černé jako uhel. Nosil obleky šité na míru a luxusní boty. Měl široký okruh aktivit, které byly stejně tak různorodé jako úspěšné a výnosné. Byl většinovým vlastníkem velké tabákové firmy. Channel Artists zastupovala několik slavných rockových hvězd a herců. Jeho lidé lobbovali za to, aby se ropa těžila na veřejných pozemcích.

A samozřejmě vytvořil tajnou interaktivní entitu známou jako Channel. Channel byl určen výhradně ženám. Každý den mezi osmou hodinou odpolední a čtvrtou hodinou ranní jim umožňoval prožívat jejich nejdivočejší fantazie. Jejich manželé a partneři o Channelu nic nevěděli. Byl to prostě jeden z těch předplacených televizních kanálů na satelitu nebo kabelu jako třeba Disney. Když jste se na to zeptali, žena většinou odpověděla, že se ta stanice podobá Lifetimu. Muž, který otázku položil, pak obvykle obrátil oči ke stropu a změnil téma. Někdy si z té televize pro ženy dělali dokonce legraci.

Pan Nicholas ženy zbožňoval. Miloval jejich tvary, barvy, různé vůně, které každou z nich obklopovaly. Miloval jejich vzdechy, které vydávaly v zajetí vášně, jejich smích, když byly šťastné. Ale především je chtěl svést k tomu, aby prožívaly na Channelu své fantazie, protože pak mohl některé z nich ovládat. A neexistovalo nic nevyzpytatelnějšího, nebezpečnějšího a víc vzrušujícího než prostopášná žena. Channel dříve nebo později přestal mnoho žen bavit, protože přemíra téhle zábavy je začala nakonec nudit. Ale ne všechny.

Ukázalo se, že městečko Egret Pointe je pro pana Nicholase úžasně plodnou půdou. Na začátku jednadvacátého století si vybral dvě ženy z města. Ale víc než všechny ostatní chtěla Kathryn St. Johnovou, ředitelku městské knihovny. Svést během staletí muže v její rodině bylo snadné. Tito muži byli díky pocitu vlastní důležitosti, silné touze pro bohatství a potřebě mít moc snadným terčem. A každá generace chtěla víc než ta předchozí.

Ale žena s charakterem se nedá svést z přímé, úzké cesty tak snadno jako muž. Kathryn St. Johnovou nebylo snadné zlákat. Měla pevnou vůli a hluboké morální zásady. Ale jako všechny ženy z rodu St. Johnových si potrpěla na kvalitní a častý sex. Bohužel neměla možnost holdovat svému koníčku, jelikož by to vyvolalo skandál.

Pan Nicholas dal tedy Kathryn St. Johnové k dispozici Channel. Nadchlo ji, že se může v soukromí oddávat svým fantaziím a pověst její rodiny přitom zůstává bez poskvrnky. Tudíž pověděla o Channelu několika dalším ženám, které se se svým nádherným malým tajemstvím následně svěřily přítelkyním. A pan Nicholas trpělivě čekal, až mu takhle nádherná knihovnice padne do spárů. Měl nekonečně času. Ona ne. Jenže pak se přihodilo něco naprosto nečekaného. *Do města přišel Timothy Blair.*

Kapitola 1

Kathryn St. Johnová, jejíž příjmení se anglicky vyslovovalo *Sin Gin*, tedy Hříšná Gin, ještě pořád viděla ve zpětném zrcátku čtyřicítka. *Ale jen taktak*. Nicméně na ženu v jejím věku vyhlížela úžasně mladistvě. Byla vysoká, měřila pět stop deset placů. Měla štíhlou, ale ne hubenou postavu. Její prsa, boky a hýždě mužům jistého věku způsobily víc mokřých snů, než si člověk dokázal představit. Měla půvabné rysy: srdcovitý obličej; dlouhý, úzký nos; a překvapivě smyslné rty, které nepotřebovaly žádné vylepšení. Její oči byly zelené jako letní les a vlasy, které nosila stažené do hladkého uzlu, měly stále ten rudozlatý odstín, s nímž se narodila, ačkoli nikdo netušil, zda si je teď barví, nebo ne. Hlas měla tichý a melodický, úsměv letmý a provokativní.

Mnoho lidí z její generace tvrdilo, že vypadá jako Suzy Parkerová, slavná modelka padesátých let. Kathy to slýchala celý svůj život a vždycky jí to lichotilo. V pubertě tu slavnou krásku s ohnivou kšticí, z níž se stala herečka a která prý prohlásila, že jako modelka není nic víc než živé ramínko na šaty, hluboce obdivovala. Podle ní to naznačovalo, že jde o rozumnou ženu s realistickým pohledem na svět. Na druhou stranu, realita byla pro lidi, kteří postrádali představivost. A pokud existovalo něco, čeho měla Kathryn St. Johnová nadbytek, pak to byla představivost. A velice živá představivost.

Usoudila, že představivost – kterou má člověk pod kontrolou – je pro knihovnici dobrá věc. Slečna Kathy, jak jí říkali její kolegové, zastávala místo ředitelky knihovny v Egret Pointe. Byla pro tuto práci zrozená. Od roku 1895, kdy její prapradědeček knihovnu vybudoval, pocházely všechny ředitelky této instituce z rodiny St. Johnových. V nařízeních knihovny senepsalo nic o tom, že tomu tak musí být. Ale šlo

o tradici a všechny ženy St. Johnovy se na této pozici skvěle osvědčily.

Kathryn St. Johnová se dlouho domnívala, že je možná poslední ženou z její rodiny, která řídí knihovnu, protože její starší bratr už byl starý na to, aby se oženil. Ale pak, ve čtyřiceti letech, si Hallock Kimborough St. John V. našel manželku. Velice mladou manželku, Deboru, která mu až dosud porodila pět malých St. Johnů, chlapce-dvojčata a tři děvčátka, a teď byla opět těhotná. Kathryn velice překvapilo, že se její bratr usilovně věnuje otcovství, protože si o něm vždycky myslela, že je trochu pohodlný a sobecký. Nedokázala si ho představit při sexu nebo v zajetí neovladatelné vášně. Ale musela přiznat, že je velice dobrým otcem a oddaným manželem. Nepochopitelné!

Naštěstí s ním už nemusela bydlet. Když se před dvaceti lety stala ředitelkou knihovny, získala Honeysuckle Cottage. Prateta Lucretia, předchozí ředitelka, neodešla do penze, ale tehdy byl Hallock svobodný, a tak Kathryn stále bydlela doma a předstírala, že je pomocnou knihovnicí. Její prateta většinu dne podřimovala v houpacím křesle za výpůjčním pultem a Kathryn obsluhovala návštěvníky knihovny.

Prateta Lucretia, která se narodila v roce 1898, byla dědečkovou starší sestrou. Ředitelkou egretpointské knihovny se stala ve dvaceti letech. Její snoubenec zahynul ve válce, a tak zasvětila život péči o dar její rodiny městu. St. Johnovi patřili koneckonců k zakladatelům Egret Pointe. Vzhledem k tomu, že knihovnu založili, bylo jejich povinností postarat se, aby si udržela svou vysokou úroveň a bezchybně šlapala.

A tak Lucretia Kimboroughová-St. Johnová zůstala ve své funkci, dokud jednoho letního odpoledne tiše neodešla ve svém houpacím křesle za výpůjčním pultem na věčnost. Bylo jí devadesát dva let. Po jejím skonu se stala ředitelkou městské knihovny Kathryn St. Johnová za plat jeden dolar ročně, jak bylo zvykem, protože všichni St. Johnovi měli soukromé příjmy.

Kathryn by byla pracovala v knihovně i zadarmo, protože díky jejímu zaměstnání jí připadla Honeysuckle Cottage, na což čekala celý život. Domek, stojící na půl akru velké zahrady přímo za budovou knihovny, byl replikou anglického stavení. Postavili ho ve stejném roce jako knihovnu, aby v něm

mohla bydlet první knihovnice, slečna Victoria Kimboroughová-St. Johnová. Když domek připadl Kathryn, bylo v něm všechno původní. Musela ještě rok počkat, než se do něj mohla nastěhovat, protože bylo třeba předělat elektřinu a kanalizaci, aby splňovaly platné předpisy, a vyčistit komíny, za desítky let ucpané ptačími hnízdy. Od té doby dům pečlivě udržovala.

Honeysuckle Cottage byl dvoupatrová obílená budova, obložená svislými světlými laťkami. První poschodí lehce vyčnívalo nad přízemím. Šlo o domek typický pro jihovýchodní Anglii. Měl kvalitní břidlicovou střechu – ačkoli kdyby byl zcela původní, byla by střecha došková – a zdobený štít a okap. Okenní křídla se skleněnými tabulkami zalitými olovem se otvírala ven. Na domku se tyčily dva komíny. Vyšší byl vidět zvenku na jedné straně domku. Druhý procházel střechou na opačné straně budovy. Po střeše nad vchodem a kolem něj se plazil letitý zimostráz. Dubové vstupní dveře měly skleněnou výplň z tabulek zalitých olovem připomínající včelín.

V domku byl na jedné straně hlavní chodby útulný salon s krbem, na opačné jídelna s druhým krbem. Napříč zadní části budovy se táhla kuchyň s ohništěm, vedle kterého stál starobylý sporák. Byla tu také toaleta. V prvním pochodí se nacházela velká ložnice, šatna a koupelna. Koupelna byla světlá, vzdušná a nechyběly v ní – kromě jiných vymožeností – bidet, velká zahradní vana a prosklený sprchový kout. Vždy ohromila každého, kdo navštívil Honeysuckle Cottage poprvé.

Kathryn St. Johnová možná byla ředitelkou městské knihovny, ale měla ráda své pohodlí a mohla si dovolit hýčkat se. A také to dělala.

Určitě se mohla vdát. Byla krásná a měla peníze. Ale Kathryn St. Johnová byla nezávislá žena a tenhle způsob života jí vyhovoval. Několikrát ročně si vzala krátkou dovolenou a odletěla třeba do Paříže nebo do Dublinu. Navštívila karnevaly v Riu a v Benátkách, vylezla na Mont Blanc, ušla několik mil po Velké zdi a procestovala australské vnitrozemí. Na týden si pronajala soukromou jachtu a plavila se po Karibiku, a dokonce strávila deset dní v ostrovních lázních Channel Corporation, kde vyšlo najevo, že jejich ředitel, Fyfe McKay, je vynikající milenec.

Samozřejmě znala i jeho okouzujícího strýce Nicholase, který byl krátce jejím prvním milencem. Nicholas byl okouzující muž, a ačkoli byl očividně mnohem starší než ona, žádná panna nezažila tak velkolepé zasvěcení do ryziho, nefalšovaného sexu jako Kathryn St. Johnová. To Nicholas ji seznámil s Channelem a přiměl ji, aby se o něm zmínila několika svým přítelkyním a známým. Kathryn často přemýšlela, jak by jejich život vypadal bez Channelu. Většina žen ho nějakou dobu využívala, ale pak přestala. Kathryn St. Johnová k nim nepatřila. Channel jí umožňoval udržet si nezávislost, které se nikdy nehodlala vzdát.

Vybrala si některé ze svých oblíbených románů a převedla je do fantastických dobrodružství. Právě včera večer to byli *Tři mušketýři*. Kathryn milovala roli mylady St. Jeanové – hrála ji s nadšením a vychutnávala si každý okamžik vášnivých radostí, které jí poskytovali její milenci. Naprogramovala dálkové ovládání a zničehonic zjistila, že je zcela nahá, v posteli a leží na ní muž, který ji divoce šoustá.

„*Mon Dieu! Mon Dieu!* Copak existuje něco lepšího než chlípná aristokratická děvka?“ zasténal, když se zabořil hluboko do její rozdělané kundičky.

„Jen prostopášný mušketýr s dlouhým, tlustým, požívačným ptákem,“ odpověděla Kathryn, rozesmála se a štíhlým nohama obemkla jeho robustní trup. „Píchejte mě hlouběji, Porthosi, a důrazněji. Vždyť víte, jak to mám ráda, *cherie*.“

„Budete křičet, mylady?“ zeptal se tiše a otřel se ústy o její. Tmavé oči mu zářily a na rtech pod elegantním tmavým knírkem se mu objevil pobavený úsměv. Je tak rozkošně nebezpečný, pomyslela si Kathryn, když ji začal znovu šoustat, tentokrát mnohem energičtěji.

„Dokážete mě k tomu přimět, Porthosi?“ utrousila provokativně a vzrušujícím způsobem mu přejela konečky prstů po zátylku. „Zkuste to, *cherie*.“

„Co bych pro vás neudělal, mylady,“ usmál se jí do obličeje. Potom prudce přirazil a našel jistý bod, jehož stimulace, jak věděl, jí působí nepředstavitelnou slast. Dovedně ho dráždil, zpočátku pomalu a pak stále rychleji.

Mylady hlasitě zasténala rozkoší. „*Tu es un diable!*“ vykřikla, zatímco se jí napínaly svaly kolem jeho pulzujícího penisu, stále pevněji a pevněji.

Porthos ucítil její křečovitě záchvěvy, smetanový sekret, v němž se koupal jeho zdivočelý úd. „*Sacré bleu! Tu es magnifique, ma belle!*“ zvolal a vzápětí ejakuloval.

Pink! Pink! Pink! „Channel končí vysílání,“ oznámil medový hlas.

„*Ach, merde!*“ zamumlala Kathryn St. Johnová, zatímco její orgasmus pomalu odezníval. Právě si to začala doopravdy užívat. Zklamaně se rozesmála, otočila se na bok a okamžitě tvrdě usnula. Měla před sebou náročný den.

Když se probudila, bylo nádherné letní ráno. Kathryn St. Johnovou nepřekvapilo, že u dveří knihovny stojí několik mladých lidí a čekají, až otevře. Byli to ti, kteří zvládli povinnou letní četbu v předstihu, i ti, kteří s ní teprve začali. „Dobré ráno,“ přivítala je a odemkla.

„Dobré ráno, Kathy!“ pozdravil ji každý z nich, chvatně prošli sítěnými dveřmi a zamířili dozadu mezi regály knihovny. Usmála se, protože slyšela, že se už dohadují, kdo bude číst co jako první. Většinu z nich znala od školky. Potom se otočila a vydala se do své kanceláře. Na stole už stál šálek slabé sladké kávy. „Díky, Mavis!“ zavolala Kathryn.

Do místnosti okamžitě vešla její asistentka Mavis Peabodyová s vlastní kávou v ruce a posadila se. „Ať si to přezkoušení vezme na starost Caroline,“ vyhrkla. „Připadá mi, že si letní povinnou četbu nechává až na samý konec prázdnin čím dál víc dětí. Já jsem vždycky všechno nejdřív přečetla, abych to měla z krku a mohla se povalovat na pláži. Ale tahle děcka ne. Všechno ostatní je na prvním místě. Pláž, nákupní centrum, kino a ty zatracené mobilní telefony, které umějí všechno možné, jen volat se s nimi nedá.“

Kathryn se rozesmála. „Prostě se s tím budeš muset smířit, Mavis. Viděla jsi tu novou čtečku knih Kindle 2?“

Mavis si pohrdavě odfrkla. „Nezajímá mě. Mám ráda pocit, když držím knížku v ruce.“

„Jednoho dne budou knihovny nepotřebné,“ prohlásila Kathryn vážně.

„To už budu dávno mrtvá – a šťastná!“ odsekla Mavis. „Když čteš knížku tímhle způsobem, určitě si kazíš oči. A jak si budou spisovatelé vydělávat na živobytí?“

„Neboj, agenti nezmizí,“ uklidnila ji Kathryn. „Mají totiž taky děti, kterým musí platit studia.“

„Když už mluvíme o dětech, školní rada našla náhradu za paní Rileyovou,“ oznámila Mavis. „Včera večer nastoupila do nemocnice.“

„Tak brzo?“

„Myslíš tím Rileyovou, nebo to, že obsadili její místo?“ zeptala se Mavis.

„Obojí,“ rozesmála se Kathryn. „Nejdřív mi pověz o paní Rileyové. Myslela jsem, že má odejít až koncem října.“

„U vícečetného těhotenství vždycky rodíš předčasně, a když ultrazvuk ukázal pět miminek, bylo jisté, že to přijde dřív. Doktorům se podařilo zabránit, aby nepotratila, a teď se budou snažit její těhotenství udržet co nejdéle, aby děti měly větší šanci na přežití,“ vysvětlila Mavis.

Kathryn St. Johnová potřásla hlavou. „Chuděra. Deset let nemůže přijít do jiného stavu a pak paterčata bez umělého oplodnění. Páni! Nic jiného k tomu nemůžu říct. A teď mi vyklop, kdo je ten nový ředitel. Předpokládám, že někdo ze školy. Neměli moc času, aby se po někom poohlédli, když to paní Rileyová vyklopila až těsně před Dnem obětí války. Prosím, ať to není Bob Wright. Je to takový suchar. Všichni rodiče ho nesnášejí.“

„Je to někdo nový.“ Mavis se tiše zasmála. „Marion Allisonová mi řekla, že rada usoudila, že výběr z místních zdrojů způsobí problémy bez ohledu na to, koho vyberou, a tak se raději poohlédnou někde jinde.“

„A našli ji?“

„Jeho! Jmenuje se Timothy Blair. Dělal zástupce ředitele na malé soukromé škole v New Yorku, ale měl nepatrnou naději na postup, protože jeho šéf byl jen o pět let starší než on. Marion tvrdí, že se mu líbila představa maloměsta a že má veškeré odborné předpoklady, které rada vyžadovala, plus pár takových, které ani nečekali.“

„To zní skvěle,“ poznamenala Kathryn.

„Marion říká, že je roztomilý a svobodný.“

„Zřejmě gay,“ konstatovala Kathryn. „Když chlap dosáhne jistého věku a není ženatý nebo nikdy nebyl, obvykle jde o gaye.“

„Hallock nebyl gay,“ namítla Mavis, „a bylo mu přes čtyřicet, když si bral Deboru. Marion tvrdí, že je moc hezký.“

„Hallock byl můj bratr. St. Johnovi nejsou nikdy gayové.“

Ne, beru to zpátky. Prastrýc Arthur byl, i když tenkrát o tom nikdo nemluvil, a Arthur a jeho přítel Harry taky ne.“

„Lidem ležíš v hlavě ty,“ podotkla Mavis. „Chci tím říct, že pubertu máš už dávno za sebou, a nikdy jsi s nikým nechočila.“

„Nemusím.“ Kathryn se rozesmála.

„Channel je nějakou dobu fajn, Kathy,“ prohlásila Mavis. „ale nemůžeš jím nahradit skutečnost, reálné muže.“

„Proč ne? Muži na Channelu jsou žhaví a sexuálně neukojitelní. Chtějí to, co já. Netváří se vyděšeně, když jim udělám necudný návrh, a nemusím předstírat, že mám orgasmus, protože ho mám *po-kaž-dé*. Jaký reálný muž vyhovuje tomuhle popisu?“ zeptala se Kathryn. „A nemusím je před svítáním vprovázet z domu, aby nebyly drby.“

„Stejně jsou,“ poznamenala Mavis suše.

„Maloměstská Amerika,“ opáčila Kathryn a pokrčila rameny.

„Emily Devlinová je zase těhotná a Ashley Mulcahyová taky,“ řekla sama od sebe Mavis.

„Odkud všechny ty informace máš?“ zajímala se Kathryn.

„Nežiju jen v knihovně a na Channelu,“ odsekla Mavis.

„Já přece také chodím mezi lidi,“ bránila se Kathryn.

„Do kostela, na schůzky rady pro osamělé matky, na nákup, když ti tam nemůže zajít paní Billsová. Takhle žiješ, Kathryn. Povinnost, povinnost a zase povinnost,“ řekla Mavis.

„A Channel,“ dodala Kathryn. „Nezapomeň na Channel.“

Mavis unaveně potřásla hlavou.

Kathryn se natáhla přes stůl a popleskala ji po rameni. „Nemusíš si o mě dělat starosti, Mavis. Opravdu ne. Jsem se svým životem ohromně spokojená.“

„Jsi pořád dost atraktivní na to, abys ulovila chlapa, Kathy.“

„A co s ním mám pak podle tebe udělat? Uvařit ho? Podusit?“ utahovala si z ní Kathryn zlomyslně.

„Už ti táhne na padesát, Kathy,“ poznamenala Mavis otevřeně.

„To mi nepřipomínej,“ zamumlala Kathryn St. Johnová se znechucenou grimasou. „Díkybohu za Channel, kde mi může být věčně pětadvacet.“

„Vzdávám se!“ oznámila Mavis a zvedla se ze židle.

„Jsem beznadějný případ, já vím,“ prohlásila Kathryn, „ale nelam nade mnou hůl, Mavis.“

„Budeš žít stejně dlouho jako tvoje prateta a budeš úplně sama,“ zakvílela Mavis. „Vždyť nikoho nemáš, Kathy!“

„Mám tebe, bratra, Deboru a všechna ta jejich mrňata,“ namítla Kathryn. „A chuděra prateta Lucretia taky nikoho neměla – a byla naprosto šťastná.“

„Já se z tebe zblázním!“ řekla Mavis s hlasitým povzdechem.

„Běž připravit podzimní plán akcí pro děti,“ navrhla Kathryn. „Při tom se ti vždycky zlepší nálada. Chci ho vyvěsit během prvního školního týdne. Máš na to zhruba čtrnáct dní, Mavis.“

„Panebože! To absolutně nemůžu stihnout!“ vykřikla Mavis Peabodyová a vyběhla z kanceláře.

Kathryn se za ní s úsměvem dívala. Ona a Mavis byly od školky nejlepšími kamarádkami. Nikdy spolu nepřerušily kontakt, ani když každá odešla na jinou vysokou školu.

Mavis to myslela dobře. Byla šestadvacet let šťastně provdaná za Jeremyho Peabodyho. Měli spolu dvě děti: chlapce a dívku, která se nedávno zasnoubila. Mavis milovala svou práci a svou rodinu. *Je nudnější než já*, pomyslela si Kathryn, ale věděla, že to ve skutečnosti není pravda.

Mavis nevěděla, jaké to je vyrůstat v domácnosti St. Johnových. Kathrynina matka Jessie byla milá žena, která se obětovala svému manželovi a dětem. Když se provdala za Hallocka Kimborougha St. Johna IV., vzdala se slibné kariéry koncertní klavíristky. Pokorně se stala součástí patriarchální domácnosti St. Johnových a po dvanácti měsících manželství přivedla na svět požadovaného dědice. O dva roky později potratila druhého syna, a když se za další dva roky narodila Kathryn, očividně ji to zklamalo, zejména potom, co jí lékař oznámil, že další dítě by ji mohlo zabít. A zabilo – když bylo Kathryn šest.

Od té doby chyběl v Kathrynině životě výrazný ženský element. Její nejbližší rodinu tvořili dědeček Hallock III., otec a starší bratr. O dům se staral pan Todd, který vařil a dohlížel na to, aby byla domácnost St. Johnových v perfektním pořádku. Za ta léta se u nich vystřídal řada uklízeček, které docházely jednou týdně. Dvakrát do roka chodily pět dní po sobě, aby provedly jarní úklid, a o několik měsíců později, aby přichystaly dům na zimu.